

Un strop de iubire...

Eugenia Calancea

A rămas în mine un strop de culoare
din iubirea ce apare-n suflet,
restul am dăruit-o cu drag,
celor ce-au fost alături mine,
iar înapoi am primit afecțiune și liniște.
Stau alături doar cu o fărâmbă
din iubire deoarece era prea multă
și privesc înapoi la viața mea care-mi place
și știu că e mai bine așa cum s-a întâmplat.
N-am puterea să mă ascund
de iubire, de fericire deplină,
acum sunt în siguranță,
dar a trecut vremea bună,
iar acum ramurile nu mai sunt atât de tinere
și apar lacrimi amare de amor,
ce udă încet părul, picătură cu picătură,
când emoțiile din suflet se întorc.
Inima se-ntreabă dacă toate merg așa,
fără măsură, fără destinație, fără oprire,
dar plânge visând la cei plecați-n altă lume,
aruncând o privire peste imensa suferință,
iubire, ură, greșeli și iertare,
trecând peste faptul că există sufletul,
un strop de culoare care apare.
Îl văd acum cum se-noiește,
rupe tăcerea și se laudă,
cu o scenă nouă de teatru,
din trăiri abstracte, fără patimi,
unde sufletele libere dansează,
iar iubirea vine veselă ca prima oară,
topindu-se-n dorința unică de viață,
vegheată de fericire și-mplinire.